

Forfatter: Udrag fra Pulcinellen

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 215.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296365568864/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

for dig eller nogen anden Fordømt! – den er sit eget Ophav, sin egen Tilintetgørelse – hverken Tidens eller Rummet Træl – den aflyster sin Dødeligheds Slør og bliver hvad den er i al Evighed.» Han syntes at vokse til en Kæmpe, uagtet han var ligbleg, men sank pludselig sammen, som af Gru over sig selv. »En Ruin er jeg – det veed jeg!» – sagde han med dyb, næsten døende Stemme – »men *du* var ikke min Sjæls Forstyrter; – det var jeg selv. – Jeg var ene og *vil* være ene. Bort, du Overvundne! – Dødens Haand knuger mig – men ikke *din*!» Han havde atter hævet sig i al sin Kraft. Med et voldsomt Stød nedstyrede han nu Djevleskikkelsen, hvis skjulte Statist forskrækket tog Flugten og lod sin lodne Hud tilbage.

Tilskuerne løb og klappede; men man holdt pludselig inde; thi nu begyndte den dødblege Pulcinel sin mesterlige Efterligning af en Døendes Miner og Bevægelser. Han vilde formodentlig, trods det tragiske Alvor, der syntes at have overvældet ham, give sin Afskedsreplik til Verden et komisk Udtryk ved den kvækkende Pulcinelstemme, og han tog hastig Metal-Instrumentet i Munden. Idetsamme hørtes et fjert Skrig endnu af den ulykkelige, vanvittige Pige. Gjøgerens Øjne spilede sig op. Han saae ud som En, der kvæles. Hans Dødskamp blev nu pludselig saa sand og naturlig som det var tænkeligt. »Jeg døer! – jeg døer!» – skreg han med den pudseerlige Pulcinelstemme og blev belønnet med stort Bifald. – »En Læge! – en Læge!» – skreg han – »en Præst!» og Bifaldet blev endnu stærkere.

»Gud forbarne sig! Han har dog aldrig spunket sin Kvækkepipe?» – udbrød en Stemme blandt Kunstnerne; men den overdøvedes af det stormende Bifald.

»Han gjør det mesterligt! – mageløs sandt!» raabte man og klappede.

»Evide Fæder!» – stønnede han endelig, som med det sidste Aanddrag – »tilgiv – tilgiv – at jeg ikke troer paa dig! – tilgiv og frels!»

»Bravo, Nar! Bravo, Pulcinel!» lod det rundt om ham, – og han styrte nu om som et Lig.

Bifaldet vedblev en Tidlang.

Da man endelig blev træt af at raabe Bravo, hørte man med Forførdelse, at den ulykkelige Pulcinel denne Gang havde givet sin Dødsscene for Alvor, og at Pulcinelstemme-Instrumentet var kommet ned i hans Hals og havde kvalt ham. Det tilsyneladende Tilfælde havde upaatvivlelig en dybere Grund. At hin vanvittige Piges Skrig

og en Rest af den ædlere Natur i den ødelagte Kunstners Sjæl nærmest havde foranlediget, hvad der var skeet, var høist sandsynligt. I den Samvittighedens Nemesis, der aandelig havde knust ham, under Bifaldslarmen for Sandheden i hans Dødskamp-Spil, saae mængen alvorlig Tilskuer et vistnok grueligt, men ogsaa trøstende Beviis paa, at den dybere Følelse i ham ikke aldeles var forsvunden, og at han dog havde forladt denne Verden med et Slags Anger over sit ryggesløse Levnet.

Paa *Piazza Navona* saae man aldrig meer hin smukke blege Pige ved *Kastanickjeden*. Det Skrig af hende, der havde dræbt *Pulcinellen*, havde været ledsaget af hendes sidste Suk og hendes Bøn til den hellige *Jomfru* for hans Sjæls Frelse.